

МІСТО І СЕЛО

Харків, 28 лютого 1942.

Добре тій державі, благо тому народові, де ці два чинники, дві складові частини державного і громадсько-суспільного життя народу—місто і село—взаємно розуміються на спільних інтересах, нормально ростуть і розвиваються.

В житті великих держав і культурніших народів з давніх-давен ведеться, що місто і село, живучи нібито, на перший погляд, різними інтересами, розвиваючись і зростаючи різними шляхами, насправді взаємно неухильно тяжуть одне до одного, взаємно доповнюють одно одне і складають у житті даного народу єдиний організм, насичений єдиним прагненням—творити, щоб жити.

І справді. Коли візьмемо нашу дійсність, умови життя нашого міста і села, умови життя й розвитку міського і сільського населення України, то побачимо:

Гартоване в постійній боротьбі з природними стихіями, працююче населення нашого села, давало, дає і повинне давати українському місту морально здорове, фізично дуже людське поповнення—робочу силу для зосереджено переважно в містах промисловості. Зайняте переважно, коли не виключно, сільським господарством, продукуванням засобів до життя, наше село давало, дає і повинне давати українському місту, його численному населенню, продукти своєї праці—продукти споживання. Натомість насажене культурними здобутками, знаннями, новішими досягненнями науки і техніки, наше міське населення несло, несе і повинне нести українському селу проміння культури, знань, продукцію промисловості, без чого не можна собі уявити нормального життя й поступу села. Так само, як не можна собі уявити нормального життя й розвитку міста без взаємодії його з селом.

В цьому—гармонія взаємин цих двох чинників життя народу, в цьому—запоруча зростання і розквіту всякого народу, всякої держави.

І горе тій державі, горе тому народові, які нехтують цими непохитними істинами.

Історія життя й розвитку народів світу недвозначно розповідає нам про наслідки такого нехтування.

Коли з цих основних двох чинників життя народу—міста і села—один із них тим чи іншим способом починає брати верх над другим, затушковувати роль його в тій чи іншій ділянці життя, життєво-необхідна гармонія взаємин порушується, економічне і культурне життя виходить з колії, нормальний розвиток державно-суспільного ладу захитується, і це веде до руїни, розорення, занепаду даного державно-суспільного організму.

Це розуміють у всьому світі.

Та цього не хотіли розуміти недавні можновладці на Україні—жидо-комуністи.

Довівши в двадцятих роках сільське населення продрозверстками та іншими, не менш дикими й жорстокими методами проявів диктатури над селянством до цілковитого розорення, до розпачу, коли вже ось-ось можна було сподіватися бурхливого вибуху загального протесту, комуністичні «вожді» примушені були шукати виходу в бік пом'якшення своєї сваволі на селі. Тут і виринула ганебної слави «смичка города з селом», яку наш селянин не гайно і дуже дотепно охрестив «новим большевицьким смиканням».

І це справді було лише нове смикання, але ні в якому разі не гармонійне поєднання інтересів міста і села. Бо в основу цієї «смички» було, знову таки,

кажемо, покладено бажання хоч би там що верховенствувати, командувати, до краю визискувати одну частину населення—сільську—на користь другої—міської. А коли взяти на увагу, що за жидівсько-большевицької влади населення міста мало в собі панівний прошарок саме представників жидівської раси, то цілком зрозумілим стане, як боляче це повинно було позначатись на психіці, на настроях, на взаєминах сільського населення, нашого глибоко-працьовитого українського селянина, коли він бачив, як його достоту обдирають до сорочки для задоволення потреб ненажерного паразитичного жидівського населення в містах.

І цілком зрозуміло, що такі настрої великою мірою й спричинилися в перших уже днях сутички збройних сил жидівсько-комуністичної влади з військом Великого Німецького Народу, до розгрому того велетня на глиняних ногах, який являв собою ССРСР, підточений червою ненормальних взаємин міста і села.

Цього не слід ніколи забувати.

А особливо не слід забувати цієї історичної науки саме тепер нам, українцям.

Українцям міста і українцям села.

Українці міста повинні завжди і всюди пам'ятати, що тільки наполегливою, невсипущою працею на благо рідного народу, тільки найбільшим піклуванням про культурне наснаження переважної частини населення України—селянства можна і треба досягти повної гармонії взаємин між обома чинниками державно-суспільного життя народу—містом та селом.

Українці села повинні завжди і всюди пам'ятати, що особливо тепер, коли, дякуючи дружньому до українського народу Великому Німецькому Військові наші великі й менші міста частково чи цілком очищено від паразитичного прошарку—жидівського населення, особливо тепер, коли, в наслідок руйнації заподіяної нашим містам оскаженілим ворогом—большевізмом, наше місто потребує всілякої допомоги,—тільки наполегливою, невсипущою працею для допомоги місту можна і треба досягти повної гармонії взаємин між селом і містом.

І цієї повної гармонії буде досягнуто.

І народ наш—і населення міста, і населення села в цілковитій взаємодії,—визволений від большевицької диктатури, визволений від паразитичного жидівства, розвиватиметься і квітнучиме в віках!

Ол. БАРАВВА.